

Kamparænarin

Dunið undir fossinum ferðast allan vegin inn í míni oyru. Tað tosar við meg og greiðir frá um regnið, ið hefur oyst niður í fleiri dagar. Regnið er fult av atsóknum – *hví hefur tú ikki ruddað køkin enn? Hví stendur uppvasi við rotnandi matleivdum á borðinum? Lokkanet í hvørjum króki og klæðini ikki vaskaði! Skitturin festir seg á íljarnar, tá ein gongur á gólvinum.*

Omman er samd við regninum:

"Nú mást tú taka tær um reiggj – hetta er ein verri sugga!" sigur hon. Men – eg fái ikki rættiliga gjørt nakað. Ein sluprutur snigil eri eg, sum, uttan at hava bein, hefur beinkrím. Eg stríði meg gjøgnum tann bratta hagan, meðan veiku limirnir detta undan mær. Eri um at bresta av einari møði, ið má berjast niður so hvørt.

Ovast í haganum er ein fjallatoppur. Yndisliga gyltur, og tá ein røkkur honum, standa æðrarnar á tambi av lukku. Við evarska lítlum stigum nærkist eg honum. Eg kann tó ikki *bara* hugsa um hann – eg noyðist eisini at hugsa um kamparnar, soleiðis at eingin óboðin nertur við teir. Eg trýsti teir tí inn í mítt sniglahøvd, hvørja ferð eg hoyri fremmandafet.

Á ferðini eri eg rímliga varin, men hvíli meg viðhvørt og lati kamparnar vera útspílaðar. Teir mugu sleppa at njóta veðurlagið eins og hinir likamslutirnir.

Í einum av hesum steðgunum rakni eg bráðliga við. Mær trýtur kvikleikan í eitt lítið bil – og tá kemur tú. Tú gert tær dælt av mínum veikleika. Áðrenn eg veit av, hefur tú skrykt kamparnar av høvðinum. Eftir sita tvey djúp hol. Blóðið rennur úr teimum, og pínan er ótolandi. Haldi meg hoyra teg renna avstað. Men eg síggi ikki, tí blóðið noyðir eygnalokini saman. Tað versta av øllum er tó, at eg einki føli. Eg má trilva meg fram í einum támi, ið tykist ævigt. Eg síggi heldur ikki at skilja fjanda frá ljósi. Hvussu skal eg nú kunna vera ein góður snigil?

Hóast miss, er eitt virðismikið, eg havi enn – hús mítt, ið eg altíð sleipi við mær. Eg kann krógva meg í tí, tá mær lystir. Má eisini vera her ofta nú fyrri tíðina, hóast eg onkuntíð loyvi frískari luft bera við lunguni.

Tá eg fari út, síggi eg teg ofta í miðbýnum í arbeiðsøringdum. Vøddarnir gerast ísakaldir, tá eygu okkara hittast. Tú hyggur, sum einki er hent, og eg skundi mær víðari. Skundi øringdini og sleppi mær aftur í húsið.

Vit eldast, og tú gerst meiri ræðandi. Eg haldi meg tí oftari og oftari í húsinum. Til endans eri eg næstan bara har inni. Eg geri av at keypa eina ferð um mánaðin. Meir enn tað er ikki neyðugt – ikki um tað merkir, at eg kann sleppa undan tær.

Sárini á høvðinum gerast arr, og kamparnir byrja at vaksa út aftur - tó ikki líka snøggir sum áður. Teir eru viknaðir og vanskeplaðir á at líta; men eg kann liva við teimum.

Eg eri eisini nærri fjallatoppinum nú. Sólin lýsnar og stararnir syngja. Eg leggi meg niður í grasið at svala mær á. Møðin er mikil. Men eg grenji ikki, suffi ikki, tí eg veit, at eingin kemur kortini. Hetta má vera eitt einsnigilsavrik – at ganga gjøgnum óendaligu mótbrekkurnar, ið lívið tveitir eftir mær. Góðar, óndar, men eisini pínufullar, sum tá ein missur kamparnar. Eg noyðist kortini upp aftur, noyðist at halda fram móti fjallatoppinum. Hann er sigurstaðurin.

Seinni á ferðini roynir heimsins svarta at smildra meg. Tað eydnast henni tó ikki. Eg eri ein ov sterkur snigil. Men hóast eg ikki brotni, veksur móttloysið kortini. Til endans gevist eg púra við at fara úr húsinum. Eg liggi undir dýnuni í kamarinum. Gardinurnar eru fyri. Eg lurti. Hoyri øll, ið stuttleika sær uttanfyri. Minnist, tá eg var ein av teimum. Tá gekk eg eftir havnar gøtum, og brennivínsfløskan gjørdist mín vinur. Vit vóru ofta saman, og nógvar gleðiligar og láturverdar løtur vóru givnar okkum í hendi. Eg kundi einki gera uttan hana, tí kærleiki okkara móttvegis hvørjum øðrum límaði okkum saman. Hon angaði, og smakkurin fekk firvaldar at flákra í sinninum. Eg helt, eg skuldi gifta meg við henni, so eg fríggjaði. Hon segði nei. Tá var tað, sum verðin hvarv, og stjornurnar sloknaðu. Hon rýmdi frá mær og kom ongantíð aftur. Eg var einsamøll í eina tíð og varð umbroytt til ein snigil. So komst tú. Kamparænarin.

Nakrir mánaðir eru nú lidnir, har eg havi ferðast einsamøll, inntil eg ein dagin hitti ommu aftur.

"Hevur tú gloymt, hvussu tað sær út? Ein skuldi trúð, at eitt hálvdeytt kloddafyl býr í hasari íbúðini. Tú kanst ikki lata alt standa soleiðis longur!"

Omman ljóðar, sum hon er frá sær sjálvari og ógvuliga hørm, at eg enn ikki havi ruddað í íbúðini. Eg nikki bara og hyggi niður í gólvið.

"Statt ikki har sum ein ónytt! Ger okkurt! Bara okkurt! Tað hevur einki at siga, hvørjum enda tú byrjar í."

"Ja, omma," sigi eg og byrji at taka skitin klæðir upp av gólvinum. Eg noyðist helst at steðga ferðini móti fjallatoppinum og gloyma, at eg eri ein snigil eina løtu. Eg má trýsta hamin av mær, so eg kann gerast eitt vanligt fólk aftur. Men tað eydnast ikki so væl sum ætlað. Tá klæðini eru lögð saman, byrjar hamurin at ganga aftan á mær. Hann plágar meg um at lata meg í hann. Eg lati ikki við meg koma, men tað er torført. Skal eg vera, sum omman sigur? Ella skal eg vera mín veruliga vera?

Til endans orki eg ikki longur at akta boðini hjá hasari gomlu konuni. Eg noyðist at lata meg í hamin, gerast ein snigil og ferðast víðari móti fjallatoppinum. Hann er nærri enn nakrantíð, so tað er býtt at gevast. Leiðin styttist, og fetini fleirfaldast alsamt – *tripp, trapp, tripp, trapp*.

Haldi meg hoyra teg ganga framvið. Ein dundrandi gjóstur, ið minnir um frið.

Glottar eru horvnir. Djypri gerast gjáir. Líkasælur rýmir tú og svíkur følnar sálir.

Einki, ið tú lovaði, kundi tú halda. Umberingarnar hjá tær í tínum lívi valda.

"Eg elski teg," sigur tú.

"Nei," svari eg. "Eg haldi ikki, tú elskar meg. Kanska tú fegin vilt elska meg, men tað gert tú ikki. Tíni verk tala ikki kærleika. Ein kensla er ikki nóg mikið."